

Een bijzondere pelgrim op weg naar Compostela

7 oktober (slot vorige aflevering in OLATNieuws 1)

Voor ons is deze plaats (Villafranca Montes de Oca) vandaag het eindpunt. Phillip en ik nemen een douche en laten ons masseren. Daar knap je lekker van op. We zien Jürgen, die vanaf Santa Domingo is komen wandelen en ook Franz en Beata blijken in deze plaats te overnachten. Dus de groep is weer compleet. We eten goed en niet te duur. Daarna zit iedereen druk te mailen. Het leven van een pelgrim is zwaar? Morgen maak ik een kortere dag, in twee dagen naar Burgos wandelen, maar dan is wel al mijn speling weg.

8 oktober

Vanochtend is de bakkerswinkel nog niet open, dus moeten we tevreden zijn met de restjes van gisteren. Het zal vandaag wel weer een dag vol verrassingen worden. Vanuit Villafranca Montes de Oca gaan we meteen een steil stenig pad omhoog. Eenmaal op hoogte wandelen we op de kam van een bergrug. Vanwege de mist is de wereld vandaag erg klein. Maar we zijn al blij dat het niet regent; dat het wat koeler is vind ik persoonlijk niet zo erg. Halverwege de weg naar het klooster San Juan de Ortega halen we Jean-Jacques in. Leuk om hem weer eens te ontmoeten. Hij wil het graag wat rustiger aandoen en daarom ligt zijn tempo heel wat lager dan het onze. Op 100 meter voor het klooster halen we de Zwitserse Vera in en besluiten samen koffie te drinken en wat te eten. Ze heeft wat problemen met haar voeten en ik kan haar te overtuigen dat afplakken de beste remedie is.

Zo gezegd zo gedaan en daarna wandelen wij weer verder. Het is gezellig

om zo met z'n drieën op te stappen en het uitzicht is ondertussen ook weer verbeterd. Af en toe is het wel even aanpoten als we weer tegen een heuvel op moeten. In Orbaneja Riopico vinden we een bar, er is echter geen gelegenheid om iets te eten. We kunnen er alleen een biertje bestellen. Als we dan al onze etenswaar op tafel uitstallen en toastjes met kaas en paté gaan smeren, wordt ons verzocht om weg te gaan, want ze gaan sluiten.

We besluiten om vandaag toch maar door te lopen naar Burgos. De doorslag geeft Vera die al van plan is daar naartoe wandelen. Het vooruitzicht om daardoor wat meer tijd te hebben om in Burgos rond te kijken lijkt ons ook wel aantrekkelijk.

Vlak voor Burgos halen we een Duitse jongeman in die zijn rugzak schuin op de rug heeft hangen. Hij loopt moeilijk en hij vertelt dat hij vandaag zo'n 50 km heeft gewandeld en aan het eind van zijn Latijn is. We blijven in zijn gezelschap terwijl we door een industriegebied en woonwijken richting de

stadspoorten van Burgos wandelen. Bij de kathedraal is een hotel dat ons wel aanstaat. We maken een afspraak met Vera om 's avond samen te gaan eten. We lopen nog even de stad in en treffen Jürgen die

ook 20 km meer heeft gewandeld dan de bedoeling was. Maar het is wel heel toevallig om elkaar te treffen in zo'n grote stad als Burgos.

9 oktober

Rustdag: genieten van een dagje Burgos.

10 oktober

We worden rond 8.00 uur wakker in ons 3-sterren hotel tegenover de kathedraal van Burgos en besluiten maar weer eens aan de slag te gaan. Eerst maken we gebruik van het goed gevulde ontbijtbuffet en die peer en het eitje zijn verrassingen voor onderweg. Phillip en ik vertrekken uiteindelijk rond 9.00 uur. Van Vera krijgen we een sms-je dat zij een dagje langer in Burgos blijft. Later in de week zal zij zich weer bij ons voegen. In mijn gedachten spelen nu de herinneringen aan gisteren toen we diverse pelgrims hebben ontmoet die we al eerder waren tegengekomen.

Burgos verlaten is op zich best leuk, hier zijn meer parken en de klim naar boven vraagt geen al te grote inspanning. Daarna gaan we op hoogte lopen. In de plaats Tardajos drinken we wat en Jürgen haalt ons hier ook in. Dan volgt er een vlakte met aan de horizon de toppen van de Pyreneeën, maar zover zijn we nog niet. Phillip begint wat achter te raken, maar met mij gaat het juist prima. Ik passeer mijn 1500 km-punt op deze Camino. Al vanaf vanmorgen bij het opstaan heb ik een erg fijn gevoel. Omdat Theo van de Ven met zijn melodietje: "Begin de dag met een dansje" nu ontbreekt, doet "what a beautiful morning, what a beautiful day" het ook goed. In de plaats Hornillos del Camino koop ik twee bier, een voor Phillip en een voor mijzelf. Terwijl wij daar zo zitten, zie ik dat Catharine uit Korea daar ook aanwezig is. Ik begroet haar op Nederlandse wijze, maar merk meteen dat ze dat gebruik niet kent. Ja, de oosterse begroetingen zijn anders. Toch gezellig om haar hier ook te treffen.

Volgens mijn logboek hebben wij nu nog 469 kilometer af te leggen naar Santiago.

Na enkele kilometers staan we ploteling midden in het plaatsje Hontanas. Opmerkelijk, want niets wijst er van tevoren op dat we een stukje bewoonde wereld naderen. De reden is dat het plaatsje helemaal in een dal ligt dat omringd is door de hoogvlakte. We treffen hier Catharina uit Duitsland (de dame met de weegschaal) die we in Orisson hebben getroffen. Ze vertelt dat ze in 6 weken tijd 11,7 kg is afgevallen. Vanaf morgen gaat ze weer normaal eten.

Eerst wilden we nog doorlopen naar

de Spartaanse Albergue, maar daar is geen stroom of heet water en deze pelgrimsopvang blijft voorlopig gesloten. De maaltijd die we krijgen opgediend is eenvoudig maar smakelijk, zoals het hoort. Later drinken we nog iets op het terras en om 21.00 uur is het bedtijd. Vanaf 2.00 uur deze nacht heb ik elk half uur de klok horen slaan.

11 oktober

Toch voel ik me vanmorgen goed uitgerust als ik om 7.00 uur opsta. De geur van vers gebakken croissantjes dringt zelfs tot hierboven door. Nog een kop koffie en we gaan van start. Het is nog donker, maar ik weet dat het eerste stuk makkelijk loopt. We lopen over een helling en komen al vlug bij de ruïne van het klooster San Anton, waar in de zomermaanden de Spartaanse Aubergue in is gevestigd. In Castrojeriz krijg ik verbinding op het internet en kan ik mijn verslag van gisteren versturen. Ik neem ook even de tijd om de voeten van Phillip af te plakken en zie ook Caro die ik gisteravond nog een massage heb gegeven. Caro vertelt dat ze heel tevreden is over de massage. Hierna volgt een fikse klim en boven tref ik Jürgen, maar zijn tempo is nog steeds te laag om bij hem te blijven wandelen. Bij Itero de la Vega ben ik van plan om een pauze te houden, want mijn rechtersvoet speelt wat op.. Net voor de plaats passeer ik een Duits gezin met 5 kinderen. Zij doen samen de Camino; de oudste van de kinderen schat ik niet ouder dan een jaar of acht. Vader en moeder trekken om de beurt een wagen met de jongste erin en de bagage.

Wat verder zie ik een ooievaar in het

groen wandelen, een leuk gezicht is dat. De Camino is lang en uitgestrekt maar bij Boadilla del Camino tref ik op het plein bij de kerk Vera en ook Phillip is daar. Phillip is er net 10 minuten en Vera pas 2 minuten voordat ik daar aankom. Vera is ondertussen de nagel van haar kleine teen kwijt geraakt. In Fromista wil ze daarom even bij een arts binnen lopen. Ook Phillip wil een arts raadplegen over de uitslag die hij heeft. We drinken wat en gaan dan gezamenlijk verder. We lopen een lang stuk langs Canal de Castilla en na een kleine anderhalf uur komen we in Fromista. Eerst maak ik een paar foto's. Daarna zoek ik een kamer met douche en dan op het terras even bijkomen. Katy komt er ook even bijzitten, die blijkt in het pension naast het onze te slapen. Ze informeert nog naar de foto's die ik gemaakt heb en zou opsturen. Daar blijkt een lettertje verkeerd in te zitten, dus meteen in orde gemaakt. Morgen lopen we met z'n drieën verder, waarschijnlijk tot Santiago de Compostella, want het klikt goed tussen ons en het tempo is prima.

12 oktober

Na een goede nachtrust word ik rond 7.00 uur wakker. Buiten is het nog donker, maar ik zie al verschillende wandelaars die met de zaklamp aan op weg zijn. Wij besluiten eerst nog koffie te drinken, maar moeten daarvoor wel tot 8.00 uur wachten. In Spanje is het vandaag een nationale feestdag en alle winkels zijn dicht. Vandaag gaat het traject een eind langs de openbare weg, maar het vrachtverkeer ligt stil vanwege die feestdag. Vanaf Población zou er weliswaar een alternatief zijn maar we kiezen toch voor deze

weg omdat het lekker opschiet. Straks zien we wel of we vandaag 20 of 38 km zullen wandelen. In Revenga de Campos houden we een stop voor koffie met een broodje. Ik besluit om iets langer te blijven zitten. Haal hen straks wel weer in en het is ook wel lekker om even alleen te wandelen. Vandaag wandel ik op mijn sandalen om de druk op mijn teen wat te verminderen. Over de weg valt helemaal niets te schrijven, alleen dat bijna na elke 50 meter wel 4 palen staan met het teken van Santiago de Compostela erop, zo ver je maar kan kijken. In Villacázar houden we nog een stop en hebben eigenlijk alle drie al besloten om het vandaag op 20 km te houden. Net als we op het terras zitten komt Jürgen erbij. Ik blijf nog even bij hem zitten terwijl Vera en Phillip alvast weer verder wandelen. De volgende kilometers zijn gelijk aan de voorgaande, de enige beleving die we hebben is de ene voet voor de andere zetten. Doodsaai. In Carrión de los Condes nemen we niet direct een kamer, maar drinken eerst een paar biertjes en Vera komt met het voorstel om een strootje te trekken of we nog 18 km gaan wandelen of hier blijven voor de overnachting en een feestje.

Uiteindelijk wordt het korte strootje getrokken en dat betekent dat we morgen 42 km voor de boeg hebben. Wel hebben we de gelegenheid om onze bagage voor een keertje naar de volgende overnachting te laten verplaatsen. Samen nemen we een kamer in Hostal Santiago. In de prijs van de kamer is een massage inbegrepen. De kamer is ruim en ook de badkamer is prima voor elkaar.

Vanavond kunnen we beleven hoe de Spanjaarden feestvieren, maar we zullen er wel rekening mee moeten houden dat wij morgen een marathon moeten wandelen.

13 oktober

Vanmorgen gaan we vroeg uit de ve-

ren, want we willen vandaag Sahagun halen. Gelukkig vinden we een bar waar we koffie kunnen drinken. De eerste 18 kilometer van het traject stellen niet zo veel voor. Uit ervaring van eerdere tochten weet ik dat er pas na 10 km mogelijk iets te koop is, maar dat is vanmorgen niet het geval. Gelukkig maar dat ik het niet aan de anderen heb verteld. We volgen een lange, vlakke weg; dat schiet wel lekker op. Phillip blijft een stukje achter, hij wil zeker even alleen zijn. Vera en ik stappen lekker door, ons eerste doel is Calzadilla de la Cueva. Als het zonnetje doorbreekt gaan ook de jacks uit. In Calzadilla de la Cueva nemen we een ruime rust, wat natuurlijk weer alle mogelijke ontmoetingen tot gevolg heeft. Ik tref Katy en drink een biertje met haar. Vera en Phillip gaan er vandoor, ik zal hen straks wel weer ontmoeten. Danny komt ook langs en even later Jürgen, die nu samen met de Australische Dorsa wandelt. Dorsa heeft problemen met haar voeten. Ze vindt het goed als ik er even naar kijk. Met een gaasje en afplakken is het probleem verholpen. Zo zie je welk profijt je kunt hebben van een cursus voetverzorging. De gelukkige Dorsa nodigt me uit om in maart bij haar langs te komen voor een hapje eten, dan ben ik voor een wandelreis toch in Canberra. Ik hoop dat mijn behandeling haar uiteindelijk naar Santiago zal brengen. Hierna ga ik in een wat hoger tempo achter mijn wandelmaatjes aan. Passeer onderweg nog een wat moeilijk lopende pelgrim. Ik vraag of het lukt en hij bedankt me, maar ziet verder af van mijn hulp als dokter. Hij had natuurlijk gezien dat ik een eindje te-

rug mijn zakmes had laten slijpen. In Ledigis wachten Vera en Phillip op mij met een glaasje bier en wij wandelen gezamenlijk verder. Daarna maken we een korte omweg langs een kapelletje. We vinden 42 km voor vandaag welleltjes. Voor Vera en Philip is het de eerste keer dat zij zo'n afstand wandelend afleggen en het lukt ons als de drie musketiers. We vinden een prima hostel om te overnachten en genieten van een gezellig etentje.

14 oktober

Vanmorgen kijken we eerst uit naar een gelegenheid om koffie te kunnen drinken en gaan dan omstreeks kwart voor acht op stap voor een nieuwe dagetappe. Intussen zijn we een hecht team geworden en we moeten zeker niet vergeten dat Vera volgende week jarig is. In vergelijking met gisteren wordt het vandaag een makkie. Ons plan om in een plaatsje 5 km verderop iets te eten en te drinken gaat niet door omdat de enige bar gesloten is en te koop staat. We hebben voor de Romaanse variant gekozen en het is nog ruim 9,5 km voordat we in een kleine Tienda onze inkopen kunnen doen. Dan kunnen we op het terras van de Casa Rural eindelijk ook wat eten en drinken.

Het hele dorp komt langs om de drie pelgrims te begroeten. Zo moet het in vroeger jaren ook geweest zijn toen de kerkklok werd geluid als er pelgrims in aantocht waren. De bewoners konden dan zorgen dat het voedsel voor de gasten gereed stond. Zo voelt het hier vanmorgen op het terras van de Casa Rural ook ongeveer: erg hartelijk en nog een snaps van de herbergier als afscheid. Vol goede moed gaan we weer op pad. Maar dan volgt die 17,5 km over een rechte weg, zonder afwisseling en een ongenaakbare felle zon boven ons. We houden een stop midden in de brandende zon. We drinken en eten wat en gaan dan weer verder. Ik zie een kanaaltje en maak mijn shirt nat om wat af te koelen. Dan ga ik weer achter mijn wandelmaatjes Vera en Phillip aan.

Bij de volgende stop merk ik dat de thermoskan het begeven heeft. Het ananassap zit nu onder in de rugzak, jammer.

Nog enkele kilometers en we zijn blij

dat we Reliegos in het dal zien liggen. Daar nemen we een plaatsje in de Albergue en zoeken dan direct een bar met terras op. Morgen komt er weer en dag en dan is het einddoel: León. Na een goede pelgrimsmaaltijd geef ik eerst Phillip en Vera een rug- en schoudermassage en daarna zoeken we ons bed op.

15 oktober

Het is zowat 07.15 uur als ik wakker word. Vera is al op en de vakantiedag van Phillip gaat dus ook niet door. De onderburen, die vannacht om 2.00 uur thuiskwamen, vinden het niet fijn als we het licht aandoen om onze spullen te pakken. Het blijken Catalanen te zijn, die erg met hun mening te koop lopen. We doen het vandaag rustig aan.

De Camino volgt nu geruime tijd de drukke N-120/N106. Natuurlijk niet overtuigend prettig, maar gelukkig kunnen we af en toe een bijweg volgen. In de wat grotere plaats Arcahue-

ja nemen we een grotere rust. Vervolgens moeten we nog een paar heuvels over en zien dan eindelijk in volle glorie León voor ons liggen. Via een speciale pelgrimsbrug gaan we over de autoweg heen en dalen dan af naar de Puente del Castro. Op dit punt zal morgen de ontmoeting plaats vinden met mijn eigen wandelgroep.

We gaan rechtstreeks naar onze hostel om te douchen. Daarna gaan we met ons drieën de stad in om wat te drinken en te eten. Helaas maak ik voor mezelf een verkeerde keuze en het wordt mijn slechtste maaltijd op het Pelgrimspad met nog een stevig prijskaartje op de koop toe. Om alles weg te werken nemen we nog een afzakkertje in een cocktailbar, waarna we nog net voor middernacht ons bed opzoeken.

Vrije bewerking door Ad van Asten naar een weblogverslag van

-Theo Tromp- (wordt vervolgd)

VOORUITBLIK CLUBREIS - Oelegem-Wechelderzande

In het centrum van Oelegem, op het marktpleintje, vinden we wat we nodig hebben voor een kopje koffie op de vroege morgen.

Dan begint de wandeling richting Halle. We lopen eerst door het Provinciaal Domein Vrieselhof, waar je ook nog in de gelegenheid bent om iets te drinken. We komen terecht in een mooie bosrijke omgeving. Hier krijgen we de indruk in de Kempen te zijn beland. Na Halle is het dan nog een kleine 3 km naar het Boshuisje in Zoersel. Hier even goed opletten want we kruisen de beroemde GR 5 tussen Noordzee en Riviera. Het Boshuisje zelf is een van oudsher bekende pleisterplaats midden in het meer dan 400 ha grote Zoerselbos. Deze plek is speciaal bekend omdat Hendrik Conscience een regelmatige bezoeker was tijdens zijn wandelingen. En ook Suske en Wiske waren hier te gast zoals we kunnen lezen in De Gouden Ganzeveer.

Vanaf het Boshuisje gaat het al meteen enkele kilometers door het Zoerselbos om dan via rustige

buitenwijken net buiten de dorpskern van Zoersel zelf te blijven. Daarbij passeren we het deftige Zoerselhof met de protserige siertuin, maar ook enkele oude hoeves waaronder de mooi gerestaureerde Voorste Hoeve.

We kruisen de drukke N14 en gaan verder door de velden via het gehucht Eynhoven richting E34. Vanaf daar volgt weer een lang stuk door uitgestrekte bossen. We passeren ondertussen het kruis van Blommerschoot, maar het bos is nog niet ten einde. Op dat moment bevinden we ons vlak bij Wechelderzande, een dorp met een kunstenaarsreputatie. Van het eens zo romantische dorpje op de hei is helaas niets meer te merken. De ranke spits op de stoere kerktoren blijft ons waarschijnlijk nog wel enige tijd in herinnering als we na afloop van de tocht misschien nog even rusten bij het enige Gasthof in het dorp, om daarna voldaan terug te keren naar ons eigen vertrouwde landje.

Variatie genoeg dus ...

*-Ad van Asten-
(praktische informatie op pag. 5)*

